

<p>ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ (ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ) ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Δόξα τῇ Ἁγίᾳ καὶ Ὁμοουσίῳ... (Σελ. 13,-14). Εἰρηνικά. (Σελ. 14-16). Κύριε ἐκέκραξα... (Σελ. 37-38). Τροπάρια.</p> <p>Νίκην ἔχων Χριστέ, τὴν κατὰ τοῦ Ἄιδου, ἐν τῷ Σταυρῷ ἀνῆλθες, ἵνα τοὺς ἐν σκότει θανάτου καθημένους, συναναστήσης σεαυτῷ, ὁ ἐν νεκροῖς ἐλεύθερος· Ὁ πηγάζων ζωὴν, ἐξ οἰκείου φωτός, παντοδύναμε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.</p> <p>Σήμερον ὁ Χριστός, θάνατον πατήσας, καθὼς εἶπεν, ἀνέστη, καὶ τὴν ἀγαλλίασιν τῷ κόσμῳ ἐδωρήσατο, ἵνα πάντες κραυγάζοντες τὸν ὕμνον οὕτως εἴπωμεν· Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, τὸ ἀπρόσιτον φῶς, παντοδύναμε Σωτήρ ἐλέησον ἡμᾶς.</p> <p>Σὲ Κύριε, τὸν ὄντα, ἐν πάσῃ τῇ κτίσει, ἁμαρτωλοὶ ποῦ φύγωμεν; ἐν τῷ οὐρανῷ; αὐτὸς κατοικεῖς, ἐν τῷ Ἄιδῃ; ἐπάτησας θάνατον, εἰς τὰ βάθη τὰ τῆς θαλάσσης; ἐκεῖ ἡ χεὶρ σου Δέσποτα. Πρὸς σὲ καταφεύγομεν, σοὶ προσπίπτοντες ἰκετεύομεν, ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.</p> <p>Ἐν τῷ Σταυρῷ σου, Χριστέ, καυχώμεθα, καὶ τὴν Ἀνάστασίν σου ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.</p>		<p>ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ (ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ) ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Δόξα τῇ Ἁγίᾳ καὶ Ὁμοουσίῳ... (Σελ. 13,-14). Εἰρηνικά. (Σελ. 14-16). Κύριε ἐκέκραξα... (Σελ. 37-38). Τροπάρια.</p> <p>Ἔχοντας σίγουρη, Χριστέ, τὴ νίκη κατὰ τοῦ ἄδη ἀνέβηκες στό Σταυρό, γιά νά ἀναστήσεις μαζί σου, αὐτούς πού ἦταν καθισμένοι στό σκοτάδι τοῦ θανάτου, Ἐσύ ὁ ἐλεύθερος μεταξύ τῶν νεκρῶν, πού πηγάζεις ζωὴ ἀπό τό δικό σου φῶς· Παντοδύναμε Σωτήρα, ἐλέησέ μας.</p> <p>Σήμερα ὁ Χριστός, ἀφοῦ πάτησε τόν θάνατο ὅπως εἶπε, ἀναστήθηκε, κι ἐδώρισε τὴν ἀγαλλίαση στόν κόσμο, ὥστε ὅλοι κραυγάζοντας τὸν ὕμνο νά ποῦμε ὡς ἐξῆς: Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, τό φῶς τό ἀπλησίαστο, Παντοδύναμε Σωτήρα, ἐλέησέ μας.</p> <p>Κύριε, ἐσένα πού ὑπάρχεις σέ ὅλη τὴν κτίση ποῦ καί πῶς νά σὲ ἀποφύγουμε ἐμεῖς οἱ ἁμαρτωλοί; Στόν οὐρανό; ἐκεῖ κατοικεῖς Ἐσύ. Στόν ἄδη; Ἐσύ πάτησες τόν θάνατο. Στά βάθη τῆς θάλασσας; Κι ἐκεῖ ὑπάρχει τό χέρι σου, Δέσποτα. Σ' ἐσένα καταφεύγομε. Σ' ἐσένα προσπέφτοντας σέ ἰκετεύουμε. Ἐσύ ὁ ἀναστημένος ἀπό τοὺς νεκρούς ἐλέησέ μας.</p> <p>Γιὰ τό Σταυρό σου, Χριστέ, καυχώμαστε, καὶ τὴν Ἀνάστασή σου ὑμνοῦμε καὶ δοξάζουμε· Διότι Ἐσύ εἶσαι Θεός μας, ἐκτός ἀπό σένα ἄλλον δέ γνωρίζουμε.</p>
--	--	---

Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε, ὅτι κατήρησας τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, ἀνεκαίνισας ἡμᾶς διὰ τοῦ Σταυροῦ σου, δωρούμενος ἡμῖν ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν.

Διὰ παντὸς εὐλογοῦντες τὸν Κύριον, ὑμνοῦμεν τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ· Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, θανάτῳ θάνατον ὤλεσεν.

Καὶ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.

Ἐένα καὶ παράδοξα, τῶν οὐρανῶν ὁ Δεσπότης, ἐπὶ σοὶ τετέλεκε, καταρχὰς Πανάμωμε· καὶ γὰρ ἄνωθεν, ἐμφανῶς ἔσταξεν, ὑετὸς καθάπερ, ἐν τῇ μήτρᾳ σου Θεόνυμφε, Πηγὴν δεικνύων σε, σύμπαν ἀγαθὸν ἀναβλύζουσαν, πλημμύραν τε ἰάσεων, τὰς εὐεργεσίας προορρέουσαν ἅπασιν ἀφθόνως, τοῖς χρῆζουσι τὴν ῥῶσιν τῶν ψυχῶν, καὶ τὴν υἰεῖαν τοῦ σώματος, ὕδατι τῆς χάριτος. (Δίς).

Μάννα σε οὐράνιον, καὶ Παραδείσου Παρθένε, τὴν Πηγὴν τὴν ἔνθεον, ὀνομάζω, Δέσποινα, προσφύεστατα· τῆς γὰρ γῆς ἔδραμεν, ἡ ῥοὴ καὶ χάρις, τῆς Πηγῆς σου τετραμέρεια ἀυτῆς καλύπτουσα, ξένοις τεραστίοις ἐκάστοτε, καὶ πᾶσι τὸ αἰτούμενον γίνεται τὸ ὕδωρ πινόμενον· ὅθεν γεγηθότες, Χριστῶννυμοι προστρέχομεν πιστῶς, ἀγιασμόν ἀρουόμενοι, πάντοτε γλυκύροσον.

Ῥεῖθρα τῶν ἰάσεων, ἀναβλυστάνεις Παρθένε, τοῖς πιστῶς προστρέχουσι, τῇ Πηγῇ σου πάντοτε, θεονύμφευτε· δωρεὰν ῥεεῖς γὰρ, δαψιλῇ καὶ

Δόξα στή δύναμή σου, Κύριε, διότι κατάργησες αὐτόν πού κατεῖχε τὴν ἐξουσία τοῦ θανάτου· Μᾶς ἔκανες πάλι καινούριους μέ τό Σταυρό σου, δωρίζοντας σ' ἐμᾶς ζωὴ καὶ ἀφθαρσία.

Παντοτεινά εὐλογώντας τόν Κύριο ὑμνοῦμε τὴν ἀνάστασή του· Διότι ὑπομένοντας Σταυρό, ἔξαφάνισε τόν θάνατο μέ τό θάνατό του.

Τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.

Παράξενα καὶ παράδοξα πράγματα ἔκανε σ' ἐσένα, Παναμόλυντη, ὁ Κύριος τῶν οὐρανῶν ἀπό τὴν ἀρχή· Γιατί ἀπό ψηλά ἔσταξε φανερά ὡς βροχή στή μήτρα σου ὁ Χριστός, Νύμφη τοῦ Θεοῦ, ἀναδεικνύοντάς σε Πηγῇ, πού ἀναβλύζεις κάθε ἀγαθὸ καὶ πλημμύρα θεραπειῶν, καὶ χύνεις ἄφθονα τίς εὐεργεσίες σέ ὅλους πού ἔχουν ἀνάγκη, δηλαδή τὴν εὐρωστία τῶν ψυχῶν καὶ τὴν υἰεῖα τοῦ σώματος μέ τό νερό τῆς χάριτος.

Σέ ὀνομάζω, ὅπως ἀρμόζει, Κυρία, οὐράνιο Μάννα καὶ θεϊκὴ Πηγὴ τοῦ παραδείσου· Διότι τὰ ρεύματα καὶ ἡ χάρις τῆς Πηγῆς σου διέτρεξαν τὰ πέρατα τῆς γῆς καλύπτοντάς τὴν μέ παράξενα καταπληκτικὰ θαύματα κάθε φορά, καὶ τό νερό της, ὅταν πίνεται, γίνεται σέ ὅλους, αὐτό πού ζητοῦν· Γί' αὐτό χαρούμενοι οἱ χριστιανοὶ τρέχουμε νά πλησιάσουμε μέ πίστη παίρνοντας πάντοτε μέ πίστη ἀγιασμό πού ἀναβλύζει γλυκά.

Αναβλύζεις, Παρθένε, ρεύματα θεραπειῶν, σ' αὐτούς πού μέ πίστη πλησιάζουν πάντοτε τὴν Πηγὴ σου, Νύμφη τοῦ Θεοῦ· Γιατί ἀναβλύζεις πλούσιες τίς

χύδην τοῖς νοσοῦσι τὰ Ἰάματα, τυφλοὺς ἐμβλέποντας, φαίνεις ἐναργῶς προσιόντας σοι χωλοὺς πολλοὺς ἀνώρθωσας καὶ τοὺς παρειμένους συνέσφιγξας· τὸν δὲ νεκρωθέντα, ἐζώσας προσχύσει τῇ τριττῇ, ὕδρωπικῶν καὶ δυσπνόνων τε, πάθη ἐθεράπευσας.

Δόξα...

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου, Πηγῇ; ἦτις ἐξ ἀκενώτων θαυμάτων πλημμυροῦσα, πολλὰ καὶ ὑπὲρ φύσιν ἐνεργεῖς διὰ ἰάσεων. Βαβαὶ τῶν μεγαλείων, ὧν τοῖς πάσιν ἐπιρρέεις! οὐ μόνον γὰρ νοσήματα χαλεπὰ ἀπήλασας, τῶν προσιόντων μετὰ πόθου, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν ψυχῶν πάθη ἐκπλύνεις καθαρίζουσα πανάσπιλε· σὺν πᾶσι βραβεύουσα καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον· ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμπας Υἱὸς μονογενῆς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς· φύσει Θεὸς ὑπάρχων καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. (Σελ. 40).

Προκείμενον .

Ἀγαπήσω σε Κύριε ἢ ἰσχύς μου, Κύριος

θεραπείες δωρεάν καὶ ἄφθονα, σέ ὅλους τοὺς ἀσθενεῖς. Τοὺς τυφλοὺς πού σέ πλησιάζουν τοὺς φωτίζεις καθαρά· Πολλοὺς χωλοὺς ἔστησες ὀρθίους καὶ ἔσφιξες τὰ μέλη τῶν παραλύτων· Καὶ στό νεκρὸ ἔδωσες ζωὴ μέ τό τριπλό χύσιμο τοῦ νεροῦ· Καὶ θεράπευσες πάθη ὕδρωπικῶν καὶ ἀσθματικῶν.

Δόξα ...

Ποιὸς μπορεῖ νὰ διηγηθεῖ τίς δυνάμεις σου, Πηγῇ, ἢ ὅποια πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀναξάντλητα θαύματα ἐνεργεῖς πολλά καὶ ὑπερφυσικά μέ τίς θεραπείες; Ὡστά μεγαλεῖα σου, τὰ ὅποια χύνεις ἐπάνω σέ ὅλους! Γιατί ὄχι μόνον ἀπομάκρυνες ἀσθένειες δύσκολες αὐτῶν πού σέ πλησιάζουν μέ πόθο, ἀλλὰ πλύνεις καλά καὶ τὰ πάθη τῶν ψυχῶν καθαρίζοντάς τα, Πάναγνη, δίνοντας μαζί μέ ὅλα ὡς βραβεῖο καὶ τό μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν Θεοτοκίο.

Ποιὸς νὰ μὴ σέ μακαρίσει, Παναγία Παρθένε; Ποιὸς νὰ μὴ ἀνυμνήσει τὴν παρθενική σου γέννηση; Διότι αὐτὸς πού ἔλαμψε προαιώνια ἀπὸ τὸν Πατέρα, ὁ Υἱὸς ὁ Μονογενῆς, ὁ ἴδιος προῆλθε ἀπὸ σένα τὴν Ἀγνή, καὶ σαρκώθηκε κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο, αὐτὸς πού ὑπῆρχε Θεὸς ἀπὸ τῆ φύση του, καὶ ἔγινε ὡς πρὸς τὴ φύση ἄνθρωπος γιὰ μᾶς. Χωρὶς νὰ διαιρεῖται σέ δύο πρόσωπα, ἀλλὰ νὰ ἀναγνωρίζεται μέ δύο φύσεις, χωρὶς νὰ συγχέονται. Αὐτὸν ἰκέτευε, Σεμνὴ Παμμακάριστη, νὰ ἐλεηθοῦν οἱ ψυχές μας.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. (Σελ. 40).

Προκείμενο.

Σέ ἀγαπῶ , Κύριε, πού εἶσαι ἢ δυνάμη μου, ὁ Κύριος

<p>στερέωμά μου, καὶ καταφυγή μου, καὶ ῥύστης μου.</p> <p>Στίχ. Ὁ Θεός μου βοηθός μου καὶ ἐλπῶ ἐπ' αὐτόν.</p> <p>Στίχ. Αἰνῶν ἐπικαλέσομαι τὸν Κύριον.</p> <p>Στίχ. Ἦκουσεν ἐκ ναοῦ ἁγίου αὐτοῦ φωνῆς μου.</p> <p>Ἐκτενής κ.λ.π. Κεφαλοκλισία. (Σελ. 41-44). Απόστιχα.</p> <p>Τὴν Ανάστασίν σου, Χριστέ Σωτήρ, Ἄγγελοι ὑμνοῦσιν ἐν οὐρανοῖς, καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς καταξίωσον, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ σέ δοξάζειν.</p> <p>Τά Στιχηρά τοῦ Πάσχα. (Σελ. 28-29). Ἦ Τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.</p> <p>Τροπάρια.</p> <p>Χαίροις ἡ ζωηφόρος Πηγῆ, κατὰ θαλάσσας πελαγίζουσα θαύματα, πρὸς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, Ὤκεανὲ νοητέ, τὰ Νειλῶα ῥεῖθρα ὑπερβαίνουσα τῆ χύσει τῆς χάριτος· Σιλῶαμ ἐκ πέτρας ἄλλος δεύτερος, ὕδωρ πηγάζων, ὡς παράδοξον, Ἰορδάνου τε δεξαμένη ἐνέργειαν, Μάννα σωτηριῶδες τε ἐναργῶς τὸ γινόμενον πρὸς τοῦ ζητοῦντος τὴν χρεῖαν· πλούσιον ὄντως καὶ ἄφθονον, Χριστοῦ Μητὲρ Κόρη ἢ προχέουσα τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.</p> <p>Στίχ. Ἠγίασε τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.</p> <p>Ὑμνοὶς ἐν ἑξαισίοις, Πιστοὶ, τὴν ἐπουράνιον νεφέλην ὑμνήσωμεν, σταγόνα τὴν οὐρανίαν, τὸν ζωοδότην Χριστόν, ἐπὶ γῆς ἀρρεούστως</p>		<p>εἶναι στήριγμά μου καὶ καταφύγιό μου καὶ Λυτρωτής μου.</p> <p>Στίχ'. Ὁ Θεός μου εἶναι βοηθός μου καὶ σ' αὐτόν σπυρρίζω τίς ἐλπίδες μου.</p> <p>Στίχ. Θά ἐπικαλεσθῶ τὸν Κύριο ὑμνώνοντας τον.</p> <p>Στίχ. Ἄκουσε ἀπὸ τὸν ἅγιο ναὸ του τῆ φωνή μου.</p> <p>Ἐκτενής κ.λ.π. Κεφαλοκλισία. (Σελ. 41-44). Απόστιχα.</p> <p>Τὴν Ανάστασή σου, Χριστέ Σωτήρα, Ἄγγελοι ὑμνοῦν στοὺς οὐρανοὺς· Καὶ ἐμᾶς τοὺς γήινους καταξίωσέ μας, μέ καθαρὴ καρδίᾳ νά σέ δοξάζουμε.</p> <p>Τά Στιχηρά τοῦ Πάσχα. (Σελ. 28-29). Ἦ Τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.</p> <p>Τροπάρια.</p> <p>Χαῖρε ἡ Πηγῆ πού φέρνεις τὴ ζωή, πού πλημμυρίζεις τίς θάλασσες μέ θαύματα σέ ὅλη τὴν οἰκουμένη, Ὤκεανέ πνευματικέ, πού ξεπερνᾷς τὰ ρεῦματα τοῦ Νείλου, μέ τό χύσιμο τῆς χάριτος· Ἡ ὁποία ὡς ἄλλος Σιλῶαμ δεύτερος πηγάζει νερό παράδοξο ὡς ἀπὸ πέτρα· Ἐσὺ πού δέχθηκες τὴν ἐνέργεια τοῦ Ἰορδάνη, πού γίνεσαι Μάννα σωτηριῶδες πλούσιο ἀληθινά καὶ ἄφθονο, σέ ὅ,τι ἔχει ἀνάγκη αὐτός πού ζητᾷ, Κόρη Μητέρα τοῦ Χριστοῦ, πού χύνεις στὸν Κόσμο τό μέγα ἔλεος.</p> <p>Στίχ. Ἀγίασε τὴν κατοικία του ὁ Ὑψιστος.</p> <p>Μέ ἑξαισίους ὑμνοὺς, πιστοί, ἄς ὑμνήσουμε τὴν ἐπουράνια νεφέλη, ἡ ὁποία βρέχει ὑπερφυσικά ἐπάνω στή γῆ τὴν οὐράνια σταγόνα, τὸν Χριστό, πού δίνει τῆ</p>
--	--	--

ύετίζουσαν· τὸ ζῶν, τὸ ἀλλόμενον, καὶ πηγάζον ἀθάνατα, ὕδωρ τὸ θεῖον, τὴν ἀμβροσίαν τοῦ νέκταρος τοῦ μηδέποτε μετὰ πόσιν ἐκρέοντος· δίψαν δὲ τὴν συντήκουσαν ψυχὰς ἀπελαύνοντος, οὐπερ πιόντες ἐμφρόνως, ρεύματα θεῖα προβάλλονται, κοιλίας ἐκ νόου, ἐπομβρίζοντα τοῖς πᾶσι, χάριν τὴν ἄφθονον.

Στίχ. Τοῦ ποταμοῦ τὰ ὀρμήματα, εὐφραίνουσι τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ.

Χαίροις ἡ ζωοδόχος Πηγῆ, ἡ ἀενάως ἀναβλύζουσα χάριτας, ἡ βρύσις τῶν ἰαμάτων ἡ πᾶσαν νόσων ἰσχύν, ἀσθενῆ καὶ φαύλην ἀπελέγχουσα, τυφλῶν ἡ ἀνάβλεψις, καὶ λεπρῶν θεῖα κάθαρσις, ἡ πηγάζουσα, νοσημάτων πᾶν φάρμακον, ἅπασιν τοῖς προστρέχουσι, πιστῶς τῷ τεμένει σου, μέγα κοινὸν ἰατρεῖον ἄμισθον ὄντως καὶ ἔτοιμον· Χριστοῦ Μῆτερ Λόγου, τοῦ πηγάζοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα...

Σαλπίσωμεν φιλέορτοι ἐν ὕμνοις, σκιρτήσωμεν ἐν ὕδασι καὶ χορεύσωμεν εὐφραϊνόμενοι, τοῖς ἀενάως πλημμυροῦσι τῆς ζωηφόρου Πηγῆς. Βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες συντρεχέτωσαν, καὶ Πηγῆς τὴν χάριν προχείτωσαν ἀφθόνως· Βασιλεῖς γὰρ ἔσωσε, τοὺς ἐν κλίνῃ συσχεθέντας δέ, τῇ προσψαύσει ἐξανέστησε. Ποιμένες τε καὶ σύμπαντες, τὴν ὀμβροφόρον νεφέλην, τὸ σωτήριον συνελθόντες

ζωή· Τὸ θεϊκὸ καὶ ζωντανὸ νερὸ πού ἀναπηδᾷ καὶ πηγάζει ἀθάνατα (ἀκατάπαυστα) τὴν ἀμβροσία καὶ τὸ νέκταρ πού δέν χάνεται μετὰ τὴν πόση· Τὸ ὁποῖο ἀπομακρύνει τὴ δίψα πού λιώνει τίς ψυχές· Ἀπ' αὐτό, ἂν πιοῦμε συνειδητά, πηγάζουν θεϊκὰ ρεύματα ἀπὸ τὰ σπλάχνα τοῦ νοῦ μας, πού βρέχουν σέ ὅλους τὴν ἄφθονη χάρη.

Στίχ. Τοῦ ποταμοῦ τὰ ρεύματα εὐφραίνουσι τὴν Πόλιν τοῦ Θεοῦ.

Χαῖρε ἡ Πηγῆ πού δέχθηκες τὴ ζωή, ἡ ὁποία ἀδιάκοπα ἀναβλύζεις χάρες, ἡ βρύση τῶν θεραπειῶν πού ἀποδεικνύεις ἀσθενῆ καὶ τιποτένια κάθε δύναμη ἀσθενειῶν· Ἐσύ πού εἶσαι ἡ ἀνάβλεψη (ἡ ἐπαναφορὰ τῆς ὀράσεως) τῶν τυφλῶν καὶ ἡ κάθαρση τῶν λεπρῶν, πού πηγάζεις κάθε φάρμακο τῶν ἀσθενειῶν, πού εἶσαι γιὰ ὅλους πού πλησιάζουν μέ πίστη στό ναό σου μέγαλο κοινὸ ἰατρεῖο ἀληθινὰ δωρεάν καὶ ἔτοιμο, Μητέρα τοῦ Χριστοῦ τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, πού πηγάζεις στόν κόσμο τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα ...

Ἄς σαλπίσουμε, φίλοι τῶν ἑορτῶν μέ ὕμνους, ἄς σκιρτήσουμε μέ νερὸ καὶ ἄς πανηγυρίσουμε μέ εὐφροσύνη μέ τὰ χαρίσματα τῆς Πηγῆς πού φέρνει τὴ ζωή, πού μᾶς πλημμυρίζουν ἀδιάκοπα· Βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες ἄς τρέχουν μαζί καὶ ἄς χύνουν ἐπάνω τους μέ ἀφθονία τὴ χάρη τῆς Πηγῆς· Γιατί ἔσωσε βασιλεῖς· Καὶ αὐτούς πού ἔπεσαν στό κρεβάτι, μέ τὸ ἄγγιγμα τούς ἐσήκωσε ὑγιεῖς. Καὶ Ποιμένες καὶ ὅλοι ἄς συγκεντρωθοῦμε καὶ ἄς λάβουμε μέσα μας τὴ νεφέλη

ἀρυσώμεθα· οἱ ἐν νόσοις ἀπαλλαγὴν· οἱ ἐν κινδύνοις τὴν ῥῶσιν· τὴν ἀναψυχὴν οἱ ἐν δίψει· τὰ ὄμματά τε οἱ τυφλοί, οἱ κωφεύοντες τὴν εὐηκοΐαν· τὴν ἰατρειάν οἱ καχεκτοῦντες· οἱ ἐν θανάτοις τὴν ζωηφόρον· οἱ πάντες τὴν πανταχοῦ πιστοῖς προορέουσιν, ὕδατα σωτηρίας, ἀνακροτήσαντες, οὕτω κράζωμεν· Αἰείζωα προχέουσανάματα, ἐκ Πηγῆς ἀγνῆς, μὴ διαλίπης Παρθένε πρεσβεύουσα πάντοτε ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Καὶ νῦν...

Ἀναστάσεως ἡμέρα... (Σελ. 29)

Καὶ ἀπόλυσις. (Σελ. 36).

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ ΟΡΘΡΟΣ

(Ἡ ἀκολουθία ψάλλεται καθὼς τὴν πρώτην ἡμέραν, μέχρι τοῦ Κανόνος τοῦ Πάσχα.

Κανόνες.

Ωιδὴ Α'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 16).

Τῆς Θεοτόκου.

Νῦν πηγάσαις μοι Παρθένε, Θεοτόκε Πηγῆ, χάριν διδοῦσα λόγου, ὡς ἀνυμνήσω σου πηγῆν, τὴν βλυστάνουσαν ζωὴν, καὶ χάριν πιστοῖς· σὺ γὰρ ἐνυπόστατον Λόγον ἐπήγασας.

Ἰατρεῖον ὑπὲρ φύσιν, ὁ ναός σου σεμνή, δεικνύται πᾶσι Κόρη· ἐκ γὰρ θανάτου προφανοῦς τοὺς προστρέχοντας πιστοῦς, σαφῶς ἀνιστᾶ, καὶ πᾶσι τὴν ἄφθονον, ἀναβλύζει γλυκύτητα.

πού φέρνει τὴ βροχὴ τῆς χάριτος, τὸ σωτηριῶδες νερό· Ἄς λάβουμε οἱ ἀσθενεῖς τὴν ἀπαλλαγὴν, τὴν εὐρωστία αὐτοῖς πού κινδυνεύουν. Τὴν ἀναψυχὴν (τὴ δροσιά) οἱ διψασμένοι, καὶ τὰ μάτια οἱ τυφλοί, οἱ κουφοί τὴν καλὴ ἀκοή, οἱ καχεκτικοί τὴν θεραπεία, οἱ ἐτοιμοθάνατοι αὐτὴν πού φέρνει τὴ ζωὴ· Ὅλοι σ' αὐτὴν πού χύνει σέ ὅλους νερά πού σώζουν χειροκροτώντας τὴν ἄς κραυγᾶσουμε ἔτσι· Ἐσύ, Ἄγνη, πού χύνεις ἀπὸ τὴν Πηγὴ σου ρεύματα αἰώνιας ζωῆς, μὴν παραλείψεις, Παρθένε, νὰ πρεσβεύεις πάντοτε γιὰ μᾶς τοὺς δούλους σου.

Καὶ νῦν...

Ἀναστάσεως ἡμέρα... (Σελ. 29)

Ἀπόλυση. ((Σελ.36).

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΤΗΣ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ ΟΡΘΡΟΣ

Ἡ ἀκολουθία ψάλλεται ὅπως τὴν πρώτη ἡμέρα, μέχρι τὸν Κανόνα τοῦ Πάσχα.

Κανόνες.

Ωιδὴ Α'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 16).

Τῆς Θεοτόκου.

Εἶθε νὰ πηγάσεις σ' ἐμένα, Παρθένε Θεοτόκε Πηγῆ, δίνοντάς μου χάρις στό λόγο, γιὰ νὰ ἀνυμνήσω τὴν πηγὴ σου, ἢ ὅποια ἀναβλύζει ζωὴ καὶ χάρις στοὺς πιστοῦς· Γιατί ἐσύ πήγασες τὸν προσωπικό Λόγον τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ναός σου, σεμνὴ Κόρη, ἀναδεικνύεται σέ ὅλους ὑπερφυσικό ἰατρεῖο· Γιατί ἀπὸ ὀλοφάνερο θάνατο ἀναστήνει τοὺς πιστοῦς ὀλοφάνερα, καὶ σέ ὅλους ἀναβλύζει τὴν ἄφθονη γλυκύτητα.

<p>Καταρρέεις οὐρανόθεν ἀκενώτως ἡμῖν, χάριτας ὄντως μόνη· τὸν γὰρ τυφλώττοντα ποιεῖς, ἀναβλέπειν πρὸς τὸ φῶς, βορβόρω καινῷ, φωνήσασα ἄνωθεν, ὑπὲρ ἔννοιαν τῷ Λέοντι.</p> <p>Ἡ κοινή φιλοτιμία, τοῦ βροτείου σεμνή, Χαῖρε Μαρία, Χαῖρε· ὁ γὰρ τῶν ὄλων ποιητής, ἐπὶ σοὶ ὡς περ σταγῶν, κατέβη σαφῶς, Πηγὴν σε ἀθάνατον, ἀναδείξας Θεόνυμφε.</p> <p>Χριστός ἀνέστη... (Σελ. 16). Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς... Σελ. 16). Μικρά Συναπτὴ. (Σελ. 17). Ἐκφώνησις.</p> <p>Ἵτι σὸν τὸ κράτος καὶ σοῦ ἐστιν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν</p> <p>Ωιδὴ Γ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 17).-18). Τῆς Θεοτόκου.</p> <p>Φωτεινὸν σε ἅγιον ναόν, τοῦ Δεσπότη τοῦ τῶν ὄλων Κόρη ἐπίσταμαι· καὶ ἀφθαρσίας πηγὴν, τὸ ὔδωρ προορέουσιν Χριστόν, ἐξ οὗ ποτιζόμεθα.</p> <p>Ἵσσην χάριν Δέσποινα Πηγὴ, Αὐτοκράτορι δίδως οὕρων τὴν πρόοδον ἐπεχομένην δεινῶς, τοῦ λίθου ὑπόστασιν φρικτὴν, τῷ ὕδατι λύσασαν.</p> <p>Ὶέει χάρις ἀφθονος ἐκ σοῦ, Θεοτόκε Παρθένε, χύδην πηγάζουσα· χωλοὶ σκιρτῶσιν ἐν σοί,</p>		<p>Κατεβάζεις ἀληθινὰ μόνη σ' ἐμᾶς ἀτελείωτες χάρες ὡς ρεύματα ἀπὸ τὸν ὕρανό· Διότι κάνεις τὸν τυφλό νά Ξαναδεῖ τὸ φῶς μέ καινούρια (πρωτοφανῆ) λάσπη φω- νάζοντας ἀπὸ ψηλά στὸν Λέοντα (τὸν μετέπειτα αὐτοκράτορα) ὑπερφυσικά.</p> <p>Εἶσαι ἡ κοινή δόξα γιὰ ὅλο τὸ ἀνθρώπινο γένος, σε- μνή, χαῖρε Μαρία, χαῖρε· Γιατί ὁ Ποιητής τῶν ὄλων κα- τέβηκε σ' ἐσένα φανερά ὡς σταγόνα ἀναδεικνύοντάς σε πηγὴ ἀθάνατη, Νύμφη τοῦ Θεοῦ</p> <p>Χριστός ἀνέστη... (Σελ. 16). Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς... Σελ. 16). Μικρὴ Συναπτὴ. (Σελ. 17). Ἐκφώνηση.</p> <p>(Ζητοῦμε ὅλα αὐτὰ ἀπὸ σένα), γιατί δική σου εἶναι ἡ ἐξουσία καὶ δική σου εἶναι ἡ Βασιλεία καὶ ἡ δύναμη καὶ ἡ δόξα, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύμα- τος, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.</p> <p>Ωιδὴ Γ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 17).-18). Τῆς Θεοτόκου.</p> <p>Σέ ἀναγνωρίζω, Κόρη, ὡς φωτεινὸ ἅγιο ναὸ τοῦ Κυ- ρίου τῶν ὄλων· Καὶ πηγὴ ἀφθαρσίας πού πηγάζει τὸ νε- ρὸ, τὸν Χριστό, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ποτιζόμαστε.</p> <p>Πόση χάρη δίνεις, Κυρία Πηγὴ, στὸν αὐτοκράτορα ἐλευθερώνοντας μέ τὸ νερὸ σου τὴν ἀποβολὴ τῶν οὕρων, ἢ ὁποῖα ἐμποδιζόταν φοβερά ἀπὸ τὴν ὀδυνηρὴ ὑπαρξὴ τῆς πέτρας.</p> <p>Ὶρέχει ἀπὸ σένα ἀφθονη χάρη, Θεοτόκε Παρθένε, πηγάζοντας ἀφθονα· Πηδοῦν χωλοὶ χάρη σ' ἐσένα, κα-</p>
---	--	--

<p>λεπρῶν καθαρίζεται πληθὺς, καὶ Δαίμονες πνίγονται.</p> <p>Ὅλοις νέμεις ἴασιν πιστοῖς, βασιλεῦσι, δημόταις, καὶ πένησιν, ἄρχουσι, πτωχοῖς, πλουσίοις κοινῶς, τὸ ὕδωρ προχέουσα Πηγή, ἀποΐκιλον φάρμακον.</p> <p>Χριστός ἀνέστη... (Σελ. 16). Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς... (Σελ. 16). Μικρά Συναπτή. (Σελ. 17). Ἐκφώνησις. Ὅτι σύ εἶ ὁ Θεός ἡμῶν καὶ σοί τήν δόξαν ἀναπέμπομεν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.</p> <p>Κοντάκιον τοῦ Πάσχα. «Εἰ καὶ ἐν τάφω... (Σελ. 21). Κάθισμα τῆς Θεοτόκου. Τὴν ἀέναον κρήνην καὶ ζωηράν, τὴν πηγάζουσαν ρεῖθρα θεῖαν Πηγὴν, συμφώνως αἰνέσωμεν, οἱ τὴν χάριν αἰτούμενοι· καθ' ἑκάστην βρῦει καὶ γὰρ τὰ ἰάματα, ὡς ποταμῶν τὰ ρεύματα, δεικνῦσα ἐλάχιστα. Ὅθεν κατὰ χρέος προσιόντες ἐν πόθῳ, πιστῶς ἀρυσώμεθα, ἐκ Πηγῆς ἀνεξάντλητον, ῥῶσιν ὄντως ἀθάνατον, δροσιζουσαν σαφῶς τῶν εὐσεβῶν, τὰς καρδίας, καὶ χεῖλεσιν ἐκβοήσωμεν· Σὺ εἶ τῶν πιστῶν τὸ παραμύθιον.</p> <p>Ὡιδὴ Δ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 40).</p>		<p>θαρίζεται τὸ πλῆθος τῶν λεπρῶν καὶ οἱ δαίμονες πνίγονται.</p> <p>Σέ ὅλους τοὺς πιστοὺς μοιράζεις θεραπεία, στοὺς βασιλεῖς, στοὺς ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ, στοὺς στερημένους, στοὺς ἄρχοντες, στοὺς φτωχοὺς, στοὺς πλουσίους γενικά, χύνοντας τὸ νερό σου, Πηγή, ὡς φάρμακο χωρὶς διάκριση.</p> <p>Χριστός ἀνέστη... (Σελ. 16). Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς... (Σελ. 16). Μικρὴ Συναπτή. (Σελ. 17). Ἐκφώνηση. (Ζητοῦμε ὅλα αὐτὰ ἀπὸ σένα), γιατί Ἐσύ εἶσαι ὁ Θεός μας καὶ σ' ἐσένα ἀναπέμπομε τὴ δόξα, στὸν Πατέρα καὶ στὸν Υἱό καὶ στό Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.</p> <p>Κοντάκιο. Τοῦ Πάσχα. «Εἰ καὶ ἐν τάφω...» (Σελ. 21). Κάθισμα. Τῆς Θεοτόκου. Τὴν ἀδιάκοπη καὶ ζωογόνο βρῦση, τὴν Πηγὴν ποὺ πηγάζει θεϊκὰ ρεύματα, ἅς τὴν ὑμνήσουμε ὁμόφωνα ἔμεῖς ποὺ ζητοῦμε τὴ χάρη της· Γιατί κάθε μέρα ἀναβλύζει θεραπείες ἀναδεικνύοντας μικρότερα τὰ ρεύματα τῶν ποταμῶν. Γι' αὐτό, ὅπως ἔχουμε χρέος, πλησιάζοντας μέ πόθο, μέ πίστη ἅς λάβουμε ἀπὸ τὴν Πηγὴ ἀνεξάντλητη εὐρωστία ἀληθινὰ ἀθάνατη, ποὺ δροσιζεῖ καθαρά τίς καρδιές τῶν εὐσεβῶν, καὶ μέ τὰ χεῖλη ἅς φωνάξουμε δυνατά· Ἐσύ εἶσαι ἡ παρηγοριά τῶν πιστῶν.</p> <p>Ὡιδὴ Δ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 18-19).</p>
---	--	---

<p>Τῆς Θεοτόκου. Ὑπὲρ τὴν ψάμμον ἀληθῶς, καὶ τὰς σταγόνας ύετῶν, πέφυκε, Παρθένε, τὰ πλήθη τῆς Πηγῆς τῶν ἔργων σου, ἀκαταπαύστως ῥέοντα, ἅπασαν ἐπὶ χθόνα πλουσίως πάντα νοσοῦντα δεινῶς, τάχος ἰώμενα.</p> <p>Κατασχεθέντα γυναικός, ὑπὸ καρκίνου τὸν μαζόν, ὕδωρ ἐπιχεῖται Παρθένε, τῆς Πηγῆς σου Δέσποινα, καὶ παραυτίκα πέπαιται, πάθη θανατηφόρα τῷ ῥείθρῳ, καὶ ὁ καρκίνος ὀρθὰ βαίνειν ἐγνώρισεν.</p> <p>Ἀκατανόητον ἐν σοί, καὶ ὑπὲρ φύσιν τὸ πραχθέν, ἐνεστι σαφῶς Θεοτόκε· τὸ γὰρ ὕδωρ γίνεται, τὸ τῆς Πηγῆς σου ἴαμα, νόσων θανατηφόρων ἐναντίον, ὅπερ ἡ φύσις, σαφῶς οἶδεν οὐδέποτε.</p> <p>Αεὶ θανατοῖ με ὁ ἐχθρός, ταῖς ἐνηδόνοις προσβολαῖς, Δέσποινα Πηγῆ Θεοτόκε, μὴ παρίδης, πρόφθασον, ἢ ταχινὴ βοήθεια· τούτου δὲ τῶν παγίδων με λύτρου, ἵνα ὑμνῶ σε αἰεὶ τὴν πολυύμνητον.</p> <p>Χριστός ἀνέστη... (Σελ. 16). Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς... (Σελ. 16). Μικρὰ Συναπτὴ. (Σελ. 17). Ἐκφώνησις.</p> <p>Ὅτι ἀγαθός καὶ φιλόανθρωπος Θεός ὑπάρχεις, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.</p>		<p>Τῆς Θεοτόκου. Περισσότερα ἀπὸ τὴν ἄμμο ἀληθινὰ καὶ τίς σταγό- νες τῶν βροχῶν εἶναι, Παρθένε, τὰ πλήθη τῶν ἔργων τῆς Πηγῆς σου, τὰ ὅποια ῥέουν ἀκατάπαυστα πλούσια ἐπάνω στὴ γῆ θεραπεύοντας ταχύτατα κάθε ἕναν πού ἀσθενεῖ βαριά.</p> <p>Ὅταν προσεβλήθη ἀπὸ καρκίνο τὸ στήθος κάποιας γυναίκας, χύθηκε ἐπάνω της, Παρθένε, νερὸ ἀπὸ τὴν Πηγὴ σου· Ἀμέσως ἐξαφανίσθηκαν τὰ θανατηφόρα πά- θη μὲ τὸ νερὸ καὶ ὁ καρκίνος ἔμαθε νὰ βαδίζει σωστὰ (θεραπεύθηκε).</p> <p>Σαφέστατα εἶναι ἀκατανόητο καὶ ὑπερφυσικό, αὐτὸ πού ἔγινε σ' ἐσένα, Θεοτόκε· Γιατί τὸ νερὸ τῆς Πηγῆς σου γίνεται φάρμακο ἀντίθετο σὲ θανατηφόρες ἀσθένειες· Πρᾶγμα πού ἡ φύση σαφῶς δὲν τό εἶδε ποτέ.</p> <p>Πάντοτε μὲ θανατώνει ὁ ἐχθρός μὲ τίς ἡδονικὲς ἐπιθέσεις, Κυρία Πηγῆ Θεοτόκε. Μὴ μὲ παραβλέψεις, πρόφθασε ἐσὺ ἢ γρήγορη βοήθεια· Καὶ λύτρωνέ με ἀπὸ τίς παγίδες ἐκείνου (τοῦ ἐχθροῦ), γιὰ νὰ σέ ὑμνῶ πάν- τοτε, πολυύμνητη.</p> <p>Χριστός ἀνέστη... (Σελ. 16). Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς... (Σελ. 16). Μικρὴ Συναπτὴ. (Σελ. 17). Ἐκφώνηση.</p> <p>(Ζητοῦμε ὅλα αὐτὰ ἀπὸ σένα), γιατί εἶσαι ἀγαθός καὶ φιλόανθρωπος Θεός, καὶ σ' ἐσένα ἀναπέμπομε τὴ δόξα, στὸν Πατέρα καὶ στὸν Υἱὸ καὶ στὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.</p>
---	--	--

<p>Ωιδή Ε'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 19-20). Τῆς Θεοτόκου. Λαλούμενα Κόρη Παρθένε, τὰ τῆς Πηγῆς σου τῶ ὄντι τεράστια, καταπλήττει τῶν βροτῶν διάνοιαν· ὑπὲρ γὰρ φύσιν πέφυκε, πάντας πιστοὺς ἀγιάζοντα.</p> <p>Ἰστόρησε πόκος τὸ Μάννα, καὶ Σιλῶμ καὶ ἡ πέτρα πηγάζουσα, Σολομῶντος ἡ στοὰ τὴν χάριν σου, τὰ Ἰορδάνεια νάματα, καὶ ἡ πηγὴ Σαμαρείτιδος.</p> <p>Σταγόνες σου, Κόρη Παρθένε, αἱ τῆς Πηγῆς καὶ νεκρὸν ἀνεζώωσαν, ὑπὲρ λόγον τὸ πραχθὲν καὶ ἔννοιαν! τὰ σὰ γὰρ πάντα πάναγνε, λόγον νικᾷ τὸν ἀνθρώπινον.</p> <p>Τὰ πάθη μου Κόρη ἰάσαις, τῆς αἰμορροίας πηγὴν ἢ ξηράνασα, καὶ τὸ ῥίγος, τῆς φλογὸς τὴν ἀναψιν, καὶ ἐκτικὴν διάθεσιν, οὖρων δεσμὰ καὶ γαστρορροίαν.</p> <p>Χριστὸς ἀνέστη... (Σελ. 16). Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς... (Σελ. 16). Μικρὰ Συναπτὴ. (Σελ. 17). Ἐκφώνησις. Ὅτι ἡγίασται καὶ δεδόξασται τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομά σου, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.</p> <p>Ωιδὴ ΣΤ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 20-21).</p>		<p>Ωιδή Ε'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 19-20). Τῆς Θεοτόκου. Ὅταν λέγονται, Κόρη Παρθένε, τὰ ἀληθινὰ μεγαλειώδη, τὰ σχετικὰ μὲ τὴν Πηγὴ σου, καταπλήττουν τὴ διάνοια τῶν ἀνθρώπων· Γιατί ὑπερβαίνουν τὴ φύση, καὶ ἀγιάζουν ὅλους τοὺς πιστοὺς</p> <p>Ὁ πόκος τοῦ Γεδεών (ἢ τούφα τοῦ μαλλιῶ), τὸ Μάννα, καὶ ἡ κολυμβήθρα τοῦ Σιλῶμ καὶ ἡ πέτρα ποὺ πήγασε νερό, ἢ στοὰ τοῦ Σολομῶντα, προεικόνισαν τὴ δικὴ σου χάρη, ὅπως ἐπίσης καὶ τὰ νερά τοῦ Ἰορδάνη καὶ τὸ πηγᾶδι τῆς Σαμαρείτισσας.</p> <p>Οἱ σταγόνες τῆς Πηγῆς σου, Κόρη Παρθένε, καὶ νεκρὸν ἀνέστησαν· Αὐτὸ ποὺ ἔγινε ξαπαρνᾶ τὴ λογικὴ καὶ τὴ διάνοια! Γιατί ὅλα τὰ δικά σου, πάναγνη, νικοῦν τὴν ἀνθρώπινη λογικὴ.</p> <p>Εἶθε νὰ θεραπεύσεις, Κόρη, τὰ πάθη μου, ἐσύ ποὺ ξήρανες τὴν πηγὴ τῆς αἰμορροαγίας, καὶ τὸ ῥίγος, καὶ τὴν ἀναμμένη φλόγα, καὶ τὴν καχεκτικὴν τάση, τὴ δέσμευση τῶν οὖρων καὶ τὴ γαστρορροία (διάρροια).</p> <p>Χριστὸς ἀνέστη... (Σελ. 16). Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς... (Σελ. 16). Μικρὴ Συναπτὴ. (Σελ. 17). Ἐκφώνηση. (Ζητοῦμε ὅλα αὐτὰ ἀπὸ σένα), γιατί εἶναι ἀγιασμένο καὶ δοξασμένο τὸ πάντιμο καὶ μεγαλόπρεπο ὄνομά σου, τοῦ Πατέρα καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.</p> <p>Ωιδὴ ΣΤ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 20-21).</p>
--	--	--

<p>Τῆς Θεοτόκου. Οἱ λόγοι τοῦ λόγου ὡς ὄντως πηγῆν, ἀνυμνοῦσί σε Ἀγνή· τῆς σοφίας βυθὸν γάρ, ὡς ὑπὲρ λόγον γεννᾶς, τὸν κρεμάσαντα, ἐν αἰθέρι τὰς ῥοὰς, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὕδωρ.</p> <p>Ὑπῆλθες τὴν τῶν κλιμάκων φορᾶν, ἀπειλοῦσαν συντριβὴν, τοὺς ἐκεῖσε ζωγράφους, ὧ παναγία Πηγῆ, διασώσασα, καὶ λαὸν ὑπὸ σεισμοῦ, πεπτωκότος τοῦ δόμου.</p> <p>Τὰς μήτρας ἀγόνους στεριώσει τὸ πρίν, διαλύεις ἐμφανῶς, τῆς Πηγῆς σου τῷ ῥείθρῳ· καὶ γὰρ ὡς τέξασα σὺ παρθενεύουσα, τὸν Δεσπότην τοῦ παντός, καὶ τοὺς τόκους βραβεύεις.</p> <p>Οὐ λόγος, οὐ νοῦς, οὐδὲ γλῶττα τὸν σὸν ἐξισχύουσιν Ἀγνή, τοκετὸν εὐφημῆσαι· ἀλλ' ἀσθενοῦσιν ἐν σοί, καὶ ἐλέγχεται, φιλοσόφων τὸ σεμνὸν καὶ ῥητόρων κομψότης.</p> <p>Χριστὸς ἀνέστη... (Σελ. 16). Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς... (Σελ. 16). Μικρὰ Συναπτὴ. (Σελ. 17). Ἐκφώνησις.</p> <p>Σὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεὺς τῆς εἰρήνης καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.</p> <p>Τὸ Κοντάκιον. Τῆς Θεοτόκου. Ἐξ ἀκενώτου σου Πηγῆς θεοχαρίτωτε ἐπιβραβεύεις μοι πηγάζουσα τὰνάματα, ἀενάως</p>		<p>Τῆς Θεοτόκου. Τὰ λόγια σέ ἀνυμνοῦν, Ἀγνή, ὡς ἀληθινὴ πηγὴ τοῦ Λόγου· Γιατί γεννᾶς τὸν βυθὸ τῆς σοφίας (τὸν Χριστό) ὡς ὑπέρολογο, ὁ ὁποῖος κρέμασε τίς βροχὲς στὸν αἰθέρα καὶ τὴ γῆ ἐπάνω στό νερό.</p> <p>Μπῆκες κάτω ἀπὸ τίς σκάλες πού μέ τὴν πτώση τοὺς ἀπειλοῦσαν μέ συντριβὴ τοὺς ἐκεῖ ζωγράφους, πα- ναγία Πηγῆ, σώζοντάς τους, καθὼς ἔσωσες καὶ τὸν λαό, ὅταν ἔπεσε ἡ οἰκοδομὴ ἀπὸ τὸν σεισμό.</p> <p>Τίς μήτρες πού ἦταν πρίν ἄγονες ἀξ αἰτίας τῆς στει- ρώσεως τίς ἀπαλλάσσεις φανερά ἀπὸ τὴ στείρωση μέ τό νερό τῆς Πηγῆς σου· Γιατί, ἐπειδὴ γέννησες ἐσὺ μένο- ντας Παρθένος τὸν Κύριο τοῦ παντός, δίνεις καὶ τὴν παιδοποιία ὡς βραβεῖο.</p> <p>Οὔτε λόγος, οὔτε νοῦς, οὔτε γλῶσσα ἔχουν τὴ δύνα- μη, νὰ ἐγκωμιάσουν τὴ δική σου γέννηση· Γιατί μπρο- στά σου ἐξασθενοῦν καὶ ἀποδεικνύονται ἀσήμαντα καὶ τό καύχημα τῶν σοφῶν καὶ ἡ ἐξυπνάδα τῶν ρητόρων.</p> <p>Χριστὸς ἀνέστη... (Σελ. 16). Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς... (Σελ. 16). Μικρὴ Συναπτὴ. (Σελ. 17). Ἐκφώνηση.</p> <p>(Ζητοῦμε ὅλα αὐτὰ ἀπὸ σένα), γιατί Ἐσὺ εἶσαι ὁ Βασιλιάς τῶν ψυχῶν μας καὶ σ' ἐσένα ἀναπέμπομε τὴ δόξα, στὸν Πατέρα καὶ στὸν Υἱὸ καὶ στοῦ Ἁγίου Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.</p> <p>Κοντάκιον. Τῆς Θεοτόκου. Ἀπὸ τὴν ἀκένωτη (πού δέν ἀδειάζει) Πηγῆ σου, χα- ριτωμένη ἀπὸ τὸν Θεό, πηγάζοντας ἀστεῖρευτα τὰ νερά</p>
---	--	---

τῆς σῆς χάριτος ὑπὲρ λόγον· τὸν γὰρ Λόγον ὡς τεκοῦσαν ὑπὲρ ἔννοιαν, ἱκετεύω σε δροσίζειν με σῆ χάριτι, ἵνα κράζω σοι· Χαῖρε ὕδωρ σωτήριον.

Ὁ Οἶκος.

Ἄχραντε Θεοτόκε, ἡ τεκοῦσα ἀρρήτως, Πατρός τὸν προαιώνιον Λόγον πλάτυνόν μου τὸ στόμα σεμνή, συνεισφέρουσά με πρὸς τὸν σὸν ἔπαινον, ὡς ἂν ἀνευφημήσω σε, κραυγάζων τῇ πηγῇ σου ταῦτα.

Χαῖρε πηγῇ, χαρμονῆς ἀλλήκτου, χαῖρε ῥοή, καλλονῆς ἀρρήτου.

Χαῖρε, νοσημάτων παντοίων κατάλυσις, χαῖρε, παθημάτων ποικίλων κατάκλυσις.

Χαῖρε ῥεῖθρον διειδέστατον, υἰγιάζον τοὺς πιστούς, χαῖρε ὕδωρ χαριέστατον τοῖς νοσοῦσι πολλαπλῶς.

Χαῖρε νᾶμα σοφίας, ἀγνωσίαν ἐξαῖρον, χαῖρε κρᾶμα καρδιάς, ἀμβροσίαν προορέον.

Χαῖρε κρατῆρ τοῦ μάννα ζωήρρυτε, χαῖρε λουτήρ καὶ νέκταρ θεόρρευστε.

Χαῖρε, πορθμὸν ἀσθενείας δεικνῦσα· χαῖρε, φλογμὸν ἀρρωστίας σβεννῦσα.

Χαῖρε ὕδωρ σωτήριον.

Συναξάριον.

(Τοῦ Μηναίου).

τῆς χάριτος σου ὑπερφυσικά τά προσφέρεις σ' ἐμένα ὡς βραβεῖο· Γιατί, ἐπειδὴ γέννησες ν Λόγο τοῦ Θεοῦ πέρα ἀπὸ τῆ λογικῆ, σέ ἱκετεύω νά μέ δροσίξεις μέ τῆ χάρι σου· Γιά νά κραυγάζω σ' ἐσένα· Χαῖρε νερό πού δίνεις τῇ σωτηρία.

Οἶκος.

Ἀμόλυνη Θεοτόκε, ἐσύ πού γέννησες μυστηριωδῶς τὸν προαιώνιο Λόγο τοῦ Πατρός, ἄνοιξε τό στόμα μου, σεμνή, βοηθώντας με γιά τόν δικό σου ἔπαινο, γιά νά σέ ἐγκωμιάσω κραυγάζοντας στήν Πηγῇ σου τά ἐξῆς:

Χαῖρε πηγῇ ἀτέλειωτης χαρᾶς· χαῖρε ρεῦμα ἀνείπωτης ὁμορφιάς.

Χαῖρε ἐξουδετέρωση κάθε εἶδους νοσημάτων· χαῖρε κατακλυσμέ διαφόρων παθημάτων.

Χαῖρε ρεῦμα διαυγέστατο πού ἐξυγιαίνει τοὺς πιστούς· χαῖρε νερό πολύ χαριτωμένο, γί' αὐτούς πού ἀσθενοῦν ἀπὸ πολλές ἀσθένειες.

Χαῖρε νερό τῆς σοφίας, πού ἀφαιρεῖ τὴν ἀγνοια· χαῖρε μίγμα τῆς καρδιάς, πού πηγάζει ἀμβροσία (θεϊκὴ τροφή).

Χαῖρε δοχεῖο τοῦ Μάννα ἀπὸ τό ὅποιο ρεεῖ ζωή· Χαῖρε λουτήρα καὶ νέκταρ (θεϊκό ποτό), πού τρέχει ἀπὸ τὸν Θεό.

Χαῖρε, ἐσύ πού δείχνεις τῇ διέξοδο τῆς ἀσθενείας. Χαῖρε, ἐσύ πού σβήνεις τῆ φλόγα τῆς ἀρρώστειας.

Χαῖρε νερό πού δίνει τῇ σωτηρία.

Συναξάριο.

(Τοῦ Μηναίου).

<p>Τῆς ἑορτῆς. Τῇ Παρασκευῇ τῆς Διακαινησίμου, ἑορτάζομεν τὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν καὶ Θεομήτορος, τῆς Ζωηφόρου Πηγῆς, ἔτι δὲ καὶ μνεΐαν ποιούμεθα τῶν ἐν τούτῳ τελεσθέντων ὑπερφυῶν θαυμάτων παρὰ τῆς Θεομήτορος.</p> <p>Στίχοι. Μάννα, Σιλῶμ, καὶ Στοὰν Σολομώντος Πηγὴν Κόρη σὴν ἐμφανῶς πᾶς τις βλέπει.</p> <p>Ταῖς τῆς σῆς Μητρὸς πρεσβείαις, Χριστε ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.</p> <p>«Ἀνάστασιν Χριστοῦ...». (Σελ. 22). Ωιδὴ Ζ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 23). Τῆς Θεοτόκου.</p> <p>Ἵδρεύσασθε νοσοῦντες ἰάματα· ἡ πάναγνος ῥέει γάρ, θείας ἐκ πηγῆς, τὸν γλυκασμὸν τὸν ἀληθῆ, τὸν χειμάρρουν τρυφῆς ὄντως βλύζουσα· διὸ καὶ πίστει κρουνοῦς, τοὺς ἀφθόνους ἀρυσώμεθα σύμπαντες.</p> <p>Ξενίζει τοὺς ἀκούοντας, Δέσποινα, τὰ ξένα σου τέρατα, πάντας τοὺς πιστοῦς· τοὺς γὰρ ἀλάλους καὶ κωφούς, ὡς εὐλάλους δεικνύει τὸ ὕδωρ σου, τοὺς πάσχοντάς τε δεινῶς θεραπεύει, καὶ ἰασιν χαρίζεται.</p> <p>Ἀνάγεις ἐκ καμίνου τῶν θλίψεων, δροσίζουσα νάμασι, ξένης ἐκ Πηγῆς, τοὺς προσιόντάς σοι Σεμνή· φαγεδαίνης λυτροῦται γὰρ ἄνθρωπος, καὶ</p>		<p>Τῆς ἑορτῆς. Κατὰ τὴν Παρασκευῇ τῆς Διακαινησίμου (μετὰ τὸ Πάσχα) γιορτάζομε τὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τῆς Ὑπεραγίας Κυρίας μας καὶ Μητέρας τοῦ Θεοῦ, τῆς Πηγῆς ποῦ δίνει τὴ ζωή· Καὶ ἐπὶ πλέον φέρνουμε στὴ μνήμη μας τὰ ὑπερφυσικά θαύματα ποῦ ἔγιναν σ' αὐτόν ἀπὸ τὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ.</p> <p>Στίχοι. Πίσω ἀπὸ τὸ Μάννα, τὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλῶμ καὶ τὴ στοά τοῦ Σολομώντα, ὁ καθένας βλέπει φανερά τὴ δική σου Πηγὴ, Κόρη.</p> <p>Μέ τις πρεσβεῖες τῆς Μητέρας σου, Χριστέ Θεέ μας, ἐλέησέ μας.</p> <p>Ἀνάστασιν Χριστοῦ... (Σελ. 22). Ωιδὴ Ζ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 23). Τῆς Θεοτόκου.</p> <p>Πάρτε οἱ ἀσθενεῖς μέ τὸ νερό τίς θεραπείες· Γιατί ἡ πάναγνη χύνει ἀπὸ τὴν Πηγὴ τὴν ἀληθινὴ γλυκύτητα ἀναβλύζοντας πραγματικά τὸν χειμάρρο τῆς ἀπολαύσεως· Γί' αὐτό καὶ μέ πίστη ἄς τὸν προμηθευθοῦμε ὅλοι ἀπὸ τοὺς ἀφθόνους κρουνοῦς (τίς βρύσες).</p> <p>Παραξενεύουν, Κυρία, ὅλους τοὺς πιστοῦς ποῦ ἀκούουν τὰ παράξενα θαύματά σου· Γιατί τοὺς ἄλαλους καὶ κωφούς τὸ νερό σου τοὺς ἀναδεικνύει εὐλαλους (καλοῦς στὴν ὁμιλία), καὶ θεραπεύει αὐτούς ποῦ πάσχουν βαριά, καὶ χαρίζει γενικά τὴ θεραπεία.</p> <p>Βγάζεις ἀπὸ τὸ καμίνι τῶν θλίψεων ὅλους ὅσοι σέ πλησιάζουν, Σεμνή, δροσίζοντάς τους μέ τὰ νερά ἀπὸ τὴν παράξενη πηγὴ σου· Γιατί ὁ ἄνθρωπος λυτρώνεται</p>
--	--	--

λώβης, τὸν δὲ λεπρόν θεραπεύεις καὶ ἄνθρακας κατέσβεσας.

Νεάνιδες καὶ κόραι τὴν Δέσποιναν καὶ σύμπαντες ἄνθρωποι, πίστει ἐκ ψυχῆς ἀνευφημήσωμεν λαμπρῶς· διατροφῆς γὰρ ἤλων, ὑέλωπας, καὶ ἔλκη τὰ πονηρὰ καὶ ὀγκώσεις, καὶ παράλυτον ἴασατο.

Χριστός ἀνέστη... (Σελ. 16).

Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς... (Σελ. 16).

Μικρά Συναπτή. (Σελ. 17).

Ἐκφώνησις.

Εἶη τὸ κράτος τῆς βασιλείας σου εὐλογημένον καὶ δεδοξασμένον, τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ωιδὴ Η'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 23-24).

Τῆς Θεοτόκου.

Θεῖον ἢ Πηγὴ καὶ σεβάσμιον ὕδωρ, προορρεῖ σου Παρθένε· ὑδρωπικῶν γὰρ τὸ ῥεῦμα, ἀναχαιτίζει σφοδρῶς, ἐπικλήσει τῇ θεῖα τῆς χάριτος· διὸ σε τιμῶμεν, Πηγὴ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάντες τὸ σεπτὸν καὶ ζωήρουντο ὕδωρ, ὑμνήσωμεν προφρόνως· τῆς γὰρ δυσπνοίας τὸ ῥεῦμα κατὰ χώραν ἰστά, καὶ ἐλεύθερον ποιεῖ πρὸς διέξοδον. Βαβαὶ σῶν θαυμασίων! ἀγνή Θεοκυῆτορ.

Ποῖον εὐφημήσει, Πανύμνητε, στόμα, τοῦ τόκου σου τὸ ξένον, ἀλλὰ καὶ νοῦς ὁποῖος, τῶν

ἀπὸ τῆ Φάγουσα (εἶδος καρκίνου) καὶ ἀπὸ τῆ βλάβη της, καὶ θεραπεύεις τὸν λεπρό, καὶ σβήνεις τὰ κάρβουνα (τὴν ἀσθένεια πού λέγεται ἄνθρακας).

Νέες καὶ κόρες καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἄς ἐγκωμιάσουμε τὴν Κυρία μέ λαμπρότητα· Γιατί θεράπευσε τραύματα καρφίων διαμπερῆ (πέρα-πέρα), καὶ ἀνθρώπους πού ἔπασχαν ἀπὸ καταρράκτη, ἔλκη (πληγές) ὀδυνηρά, καὶ παράλυτο.

Χριστός ἀνέστη... (Σελ. 16).

Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς... (Σελ. 16).

Μικρὴ Συναπτή. (Σελ. 17).

Ἐκφώνηση.

(Ἄς εἶναι ἡ παντοδυναμία τῆς Βασιλείας σου εὐλογημένη καὶ δοξασμένη, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ωιδὴ Η'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 23-24).

Τῆς Θεοτόκου.

Ἡ Πηγὴ σου, Παρθένε, χύνει μπροστά μας θεῖο καὶ σεβάσμιο νερό· Γιατί ἀναχαιτίζει μέ δύναμη τὰ ὑγρά τῶν ὑδρωπικῶν μέ τῇ θεϊκῇ ἐπίκληση τῆς χάρις σου· Γι' αὐτό σέ τιμοῦμε, Πηγὴ, στοὺς αἰῶνες.

Ὅλοι ἄς ὑμνήσουμε πρόθυμα τὸ σεπτὸ νερό πού τρέχοντας δίνει ζωὴ· Διότι τὸ πάθος τῆς δύσπνοιας τὸ σταματᾷ στό ὑπαιθρο (μακριὰ ἀπὸ τὴν πόλη) καὶ τὸ ἐλευθερώνει γιὰ νά φύγει.

Πῶ-πῶ στά θαυμάσιά σου! ἀγνή Θεογεννήτρια. Ποιὸ στόμα μπορεῖ νά ἐγκωμιάσει, Πανύμνητε, τὸ πα-

θαυμάτων πηγήν περιβλέψαιτο, καὶ λόγοις κροτήσκειν, οὐκ ἔστι τῆ φύσει ἰσχύς, τὰ σὰ θαυμάζειν.

Ὅλον ἐπὶ σοὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ἠφάνισται ἀθρόον, ὦ Βασιλὶς καὶ Κυρία· Βασιλέα καὶ γάρ, τὴν ἀθάνατον ζωὴν σὺ ἐπήγασας, τὸ ὕδωρ τὸ μάννα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Χριστὸς ἀνέστη... (Σελ. 16).

Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς... (Σελ. 16).

Μικρὰ Συναπτὴ. (Σελ. 17).

Ἐκφώνησις.

Ὅτι ἠυλόγηταί σου τὸ ὄνομα καὶ δεδόξασται σου ἡ Βασιλεία τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Τιμιωτέρα. (Σελ. 25).

(Ἀντί ταύτης ψάλλεται ἡ Θ'. ᾠδὴ).

ᾠδὴ Θ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 25-26).

Τῆς Θεοτόκου.

Υδάτων ἀπάντων, Κόρη, ὑπέρκειται ἀγνή, τῆς Πηγῆς σου τὸ ὕδωρ, ἐμφανῶς δωρούμενον, ἀπαλλαγὴν νοσημάτων δεινῶν, καὶ ταῖς ψυχαῖς, ἄπασαν τὴν ῥῶσιν, ὡς ὑπὲρ φύσιν χεόμενον.

Λυτῆρα τῶν νόσων, τὸν νέον ἰδοὺ Σιλῶαμ, τῆς Πηγῆς σου Παρθένε, καθορῶμεν ἅπαντες· ὄμματα γὰρ προσλαμβάνει πηρός, ἅπαντες δέ, ῥῶσιν ἀενάως, πρὸς τῆ ζωῆ ποριζόμεθα!

ράδοξο γεγονός τῆς γεννήσεώς σου; Ἀλλὰ καὶ ποιά διάνοια θά μπορούσε νὰ δεῖ λεπτομερῶς τὴν πηγὴ τῶν θαυμάτων καὶ νὰ τὴν ἐπικροτήσκει μὲ λόγια; Δέν ἔχει ἡ φύση τόση δύναμη, γιὰ νὰ θαυμάζει τὰ δικά σου θαύματα.

Ὅλη ἡ ἐξουσία τοῦ θανάτου ἀφανίσθηκε συνολικὰ μπροστά σου, ὦ Βασίλισσα καὶ Κυρία· Γιατί ἐσύ πήγασες τὸν Βασιλέα, τὴν ἀθάνατη ζωὴ, τὸ νερό, τὸ Μάννα, δηλαδή τὸν Χριστό, γιὰ πάντα.

Χριστὸς ἀνέστη... (Σελ. 16).

Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς... (Σελ. 16).

Μικρὴ Συναπτὴ. (Σελ. 17).

Ἐκφώνησις.

(Ζητοῦμε ὅλα αὐτὰ ἀπὸ σένα), γιατί εἶναι ἁγιασμένο τὸ ὄνομά σου καὶ δοξασμένη ἡ Βασιλεία σου, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τιμιωτέρα. (Σελ. 25).

(Ἀντί αὐτῆς ψάλλεται ἡ Θ'. ᾠδὴ).

ᾠδὴ Θ'. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 25-26).

Τῆς Θεοτόκου.

Ἀπὸ ὅλα τὰ νερά, Κόρη ἀγνή, εἶναι ἀνώτερο τὸ νερό τῆς Πηγῆς σου, ἐπειδὴ δωρίζει φανερά ἀπαλλαγὴ ἀπὸ βαριά νοσήματα, καὶ στίς ψυχές ὀλοκληρωτικὴ εὐρωστία, ἐπειδὴ χύνεται ὑπερφυσικά.

Ὡς ἐλευθερωτὴ τῶν ἀσθενειῶν βλέπουμε ὅλοι τὸ νέο Σιλῶαμ τῆς Πηγῆς σου, Παρθένε· Γιατί ξαναπαίρνει τὰ μάτια τοῦ ἀνάπηρος τυφλός, καὶ προμηθεύομεθα εὐρωστία (ὕγεια) διαρκῶς μαζί μὲ τῆ ζωῆ.

<p>Οἱ ῥῶσιν ζητοῦντες, προσδράμετε ἐν τῇ Πηγῇ· ἡ γὰρ Κόρη Παρθένος, ἐνοικεῖ τῷ ὕδατι. Σκίρτα πιστῶν, καὶ εὐφραίνου πληθῦς, οὕτω ὡς χρῆ, ἔξεις τῷ τεμένει, τὴν ἀμοιβὴν τῶν αἰτήσεων.</p> <p>Ὑψώθη Πηγῆς σου, τὸ ὕδωρ ὑπὲρ οὐρανοῦς, καὶ τῆς γῆς τὰς ἀβύσσους, ταῖς ῥοαῖς διέδραμε· τοῦτο ἐστὶν ἀμβροσία ψυχῆς, νέκταρ πιστῶν, μέλι τὸ ἐκ πέτρας, καὶ ἡ τοῦ Μάννα διάδοσις.</p> <p>Εὐφραίνεις Παρθένε, τὸν Ἄνακτα ὑπερφυῶς, ἀναβλύζουσα χάριν, ἐκ Πηγῆς ἀέναον, τούτῳ διδοῦσα, κατ' ἐχθρῶν τὴν ἰσχύν, νίκας ἀεὶ, ῥῶσιν καὶ εἰρήνην, καὶ αἰτημάτων ἐκπλήρωσιν.</p> <p>Χριστός ἀνέστη... (Σελ. 16). Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς... (Σελ. 16). Μικρά Συναπτὴ. (Σελ. 17). Ἐκφώνησις.</p> <p>Ὅτι σὲ αἰνοῦσι πᾶσαι αἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπουσι, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.</p> <p>Ἐξαποστειλᾶριον. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 27-28). Τῆς Θεοτόκου.</p> <p>Πηγὴ ὑπάρχεις ἀληθῶς, ὕδατος ζῶντος Δέσποινα· ἐκπλύνεις οὖν νοσήματα, ψυχῶν σωματῶν χαλεπά, ἐν τῇ προσψάσει μόνῃ σου</p>		<p>Ἔσεῖς πού ζητεῖτε ὑγεία, τρέξετε κοντὰ στήν Πηγὴ· Γιατί ἡ Παρθένος Κόρη κατοικεῖ μέσα στό νερό. Πλήθος τῶν πιστῶν νά σκιρτᾷς καὶ νά εὐφραίνεσαι, ἔτσι ὅπως πρέπει, γιατί θά βρεῖς στό ναό τὴν ἀμοιβὴ τῶν αἰτημάτων σου.</p> <p>Ὑπερυψώθηκε τὸ νερό τῆς Πηγῆς σου ἐπάνω ἀπὸ τοὺς οὐρανοῦς, καὶ διέτρεξε μέ τὰ ρεύματά του τίς ἀβύσσους (τίς βαθιές θάλασσες)· Αὐτό εἶναι ἀμβροσία (θεϊκὴ τροφή) τῆς ψυχῆς, νέκταρ (θεϊκὸ ποτό) τῶν πιστῶν, μέλι πού πήγασε ἀπὸ πέτρα, καὶ καὶ ἡ διανομὴ τοῦ Μάννα.</p> <p>Εὐφραίνεις, Παρθένε, τὸ βασιλιά μέ τρόπο ὑπερφυσικό, ἀναβλύζοντας χάρη ἀπὸ ἀνεξάντλητη πηγὴ, δίνοντάς του τὰ ἐξῆς: Νίκες πάντοτε, ὑγεία καὶ εἰρήνη, καὶ ἐκπλήρωση τῶν αἰτημάτων σου.</p> <p>Χριστός ἀνέστη... (Σελ. 16). Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς... (Σελ. 16). Μικρὴ Συναπτὴ. (Σελ. 17). Ἐκφώνησις.</p> <p>(Ζητοῦμε ὅλα αὐτὰ ἀπὸ σένα), γιατί ἐσένα ὑμνοῦν ὅλες οἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν καὶ σ' ἐσένα ἀναπέμπουν τὴ δοξολογία, στὸν Πατέρα καὶ στὸν Υἱὸ καὶ στό Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.</p> <p>Ἐξαποστειλᾶριο. Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 27) Τῆς Θεοτόκου.</p> <p>Εἶσαι ἀληθινὰ πηγὴ τοῦ ζωντανοῦ νεροῦ, Κυρία· Ξεπλύνεις λοιπὸν μόνῃ ἀρρώστιες ψυχῶν καὶ σωματῶν δύσκολες μόνο μέ τὸ ἀγγιγμά σου, ἐσύ πού χύνεις τὸ</p>
--	--	--

<p>ὕδωρ τῆς σωτηρίας, Χριστὸν ἢ προχέουσα. Αἶνοι. Στίχοι. (Σελ. 27-28). Τροπάρια. Τά Ἀναστάσιμα. Ὁ Σταυρός σου Κύριε, ζωὴ καὶ ἀνάστασις, ὑπάρχει τῷ λαῷ σου, καὶ ἐπ' αὐτῷ πεποιθότες, σὲ τὸν ἀναστάντα Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν, Ἐλέησον ἡμᾶς. Ἡ ταφή σου Δέσποτα, Παράδεισον ἤνοιξε τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐκ φθορᾶς λυτρωθέντες, σὲ τὸν ἀναστάντα Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν, Ἐλέησον ἡμᾶς. Σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, Χριστὸν ἀνυμνήσωμεν, τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶμεν· Σὺ ζωὴ ὑπάρχεις ἡμῶν καὶ ἀνάστασις, Ἐλέησον ἡμᾶς. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ, ἐκ τάφου, καθὼς γέγραπται, συνεγείρας τὸν Προπάτορα ἡμῶν· διό σε καὶ δοξάζει, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀνυμνεῖ σου τὴν Ἀνάστασιν. Τῆς Θεοτόκου. Ὑδωρ τὸ τῆς Πηγῆς, σωτήριον ὑπάρχει, πᾶσι τοῖς ἀσθενοῦσι· προσέλθωμεν οὖν πίστει, καὶ χάριν ἀρυσώμεθα. Φρέαρ τὸ ζωηρόν, Πηγῆς τῆς ἀθανάτου τοῖς προσιοῦσι πόθῳ, ἰάσεων παρέχει, πλήμμυραν ἀνεξάντλητον. Στίχ. Ἠγίασε τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.</p>		<p>νερό τῆς Σωτηρίας, τὸν Χριστό. Αἶνοι. Στίχοι. (Σελ. 27-28). Τροπάρια. Τά Ἀναστάσιμα. Ὁ Σταυρός σου, Κύριε, ζωὴ καὶ ἀνάστασις ὑπάρχει γιὰ τὸ λαό σου· Καὶ ἔχοντας πεποίθησι σ' αὐτόν, Ἐσένα τὸν ἀναστημένο Θεό μας ὑμνοῦμε· Ἐλέησέ μας. Ἡ ταφή σου, Δέσποτα, ἄνοιξε τὸν παράδεισο γιὰ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων· Καὶ λυτρωμένοι ἀπὸ τῆ φθορᾶ ὑμνοῦμε ἐσένα τὸν ἀναστημένο Θεό μας· Ἐλέησέ μας. Μαζί μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἄς ὑμνήσουμε τὸν Χριστό, ποὺ ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς· Καὶ πρὸς αὐτόν ἄς φωνάζουμε· Ἐσύ ὑπάρχεις ζωὴ καὶ ἀνάστασή μας· Ἐλέησέ μας. Τριήμερος ἀναστήθηκες ἀπὸ τὸν τάφο, Χριστέ, καθὼς εἶναι γραμμένο, ἀναστήνοντας μαζί σου τὸν Προπάτορά μας· Γι' αὐτό καὶ σὲ δοξάζει τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀνυμνεῖ τὴν Ἀνάστασή σου. Τῆς Θεοτόκου. Τὸ νερό τῆς Πηγῆς δίνει τὴ σωτηρία σὲ ὅλους τοὺς ἀσθενεῖς· Ἄς πλησιάσουμε λοιπὸν μὲ πίστη καὶ ἄς λάβουμε χάρι. Τὸ ζωογόνο πηγάδι τῆς ἀθάνατης Πηγῆς, σὲ ὅσους πλησιάζουν μὲ πόθο, δίνει ἀνεξάντλητη πλημμύρα θεραπειῶν Στίχ. Ἀγίασε τὴν κατοικία του (τὴν Παναγία) ὁ Ὑψιστος.</p>
--	--	---

Ῥώννυσι τὰς ψυχὰς, τὸ ὕδωρ τῆς Παρθένου, οἱ τῶν παθῶν ἐν ῥύποις, προσδράμωμεν τῇ Κόρῃ, καὶ τούτους ἀποπλύνωμεν.

Στίχ. Τοῦ ποταμοῦ τὰ ὀρμήματα εὐφραίνουσι τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ.

Στάμνος ἡ ἱερά, τὸ μάννα νῦν ἀφθόνως, Πηγῆς ἐξ ἀνάου, προχέει τοῖς αἰτουῦσι, τὴν χρεῖαν πᾶς ἀντλήσωμεν.

Τὰ Στιχηρά τοῦ Πάσχα. (Σελ. 28-29).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ.

(Καθὼς τὴν πρώτην ἡμέραν. Σελ. 30-31).

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Πράξεις Ἀποστόλων. (Γ'. 1-8).

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, Πέτρος καὶ Ἰωάννης ἀνέβαινον εἰς τὸ ἱερόν ἐπὶ τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς τὴν ἐνάτην. Καὶ τις ἀνὴρ χωλὸς ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ ὑπάρχων ἐβαστάζετο· ὃν ἐτίθουν καθ' ἡμέραν πρὸς τὴν θύραν τοῦ ἱεροῦ τὴν λεγομένην Ὠραίαν τοῦ αἰτεῖν ἐλεημοσύνην παρὰ τῶν εἰσπορευομένων εἰς τὸ ἱερόν· ὃς ἰδὼν Πέτρον καὶ Ἰωάννην μέλλοντας εἰσιέναι εἰς τὸ ἱερόν ἠρώτα ἐλεημοσύνην. Ἀτενίσας δὲ Πέτρος εἰς αὐτὸν σὺν τῷ Ἰωάννῃ εἶπε· βλέψον εἰς ἡμᾶς. Ὁ δὲ ἐπέιχεν αὐτοῖς, προσδοκῶν τι παρ' αὐτῶν λαβεῖν. Εἶπε δὲ Πέτρος· ἀργύριον καὶ χρυσίον οὐχ ὑπάρχει μοι· ὃ δὲ ἔχω, τοῦτό σοι δίδωμι· ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου ἔγειρε καὶ περιπάτει. Καὶ πιάσας αὐτὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς

Δίνει εὐρωστία στίς ψυχές τὸ νερό τῆς Παρθένου· Ἐμεῖς πού εἶμαστε μέσα στίς ἀκαθαρσίες τῶν παθῶν, ἄς τρέξουμε κοντὰ στὴν Κόρη, καὶ ἄς τίς ξεπλύνουμε.

Στίχ. Τὰ ὀρμητικά ρεύματα τοῦ ποταμοῦ εὐφραίνουν τὴν πόλη τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἱερὴ στάμνα (ἡ Παναγία) χύνει τώρα ἀφθονα μπροστά σ' αὐτούς πού ζητοῦν τὸ Μάννα· Ὁ καθένας μας ἄς πάρουμε ὅ, τι χρειαζόμαστε.

Τὰ Στιχηρά τοῦ Πάσχα. (Σελ. 28-29).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ.

(Ὅπως τὴν πρώτη ἡμέρα. Σελ. 30-31).

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Πράξεις Ἀποστόλων. (Γ'. 1-8).

Κατὰ τίς ἡμέρες ἐκεῖνες ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης ἀνέβαιναν στὸν ναὸ κατὰ τὴν ἐνάτη ὥρα τῆς προσευχῆς (τρεῖς μ.μ.). Καὶ κάποιος ἄνθρωπος πού ἦταν χωλός, ἐκ γενετῆς μεταφερόταν ἐκείνη τὴ στιγμή, τὸν ὁποῖο ἐτοποθετοῦσαν κάθε μέρα στὴν πύλη τῆς αὐλῆς τοῦ ναοῦ πού λεγόταν Ὠραία πύλη, γιὰ νὰ ζητεῖ ἐλεημοσύνη ἀπὸ αὐτούς πού ἔμπαιναν στό ναό (στὴν αὐλὴ τοῦ ναοῦ). Ὁ ὁποῖος μόλις εἶδε τὸν Πέτρο καὶ τὸν Ἰωάννη, πού ἐπρόκειτο νὰ μποῦν στό ναό, ζητοῦσε ἐλεημοσύνη· Ὁ Πέτρος, ἀφοῦ τὸν εἶδε κατάματα μαζί μέ τὸν Ἰωάννη εἶπε· Κοίταξέ μας. Καὶ ἐκεῖνος στράφηκε σ' αὐτούς περιμένοντας νὰ λάβει κάτι ἀπ' αὐτούς. Καὶ ὁ Πέτρος εἶπε· Ἀσήμι καὶ χρυσάφι δὲν ἔχω· Ἀλλά αὐτό πού ἔχω αὐτό σοῦ δίνω· Στό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου σήκω καὶ βάδιζε. Καὶ ἀφοῦ τὸν ἔπιασε

ἤγειρε· παραχρῆμα δὲ ἐστερεώθησαν αὐτοῦ αἱ βάσεις καὶ τὰ σφυρά, καὶ ἐξαλλόμενος ἕστη καὶ περιεπάτει· καὶ εἰσῆλθε σὺν αὐτοῖς εἰς τὸ ἱερόν, περιπατῶν καὶ ἀλλόμενος καὶ αἰνῶν τὸν Θεόν.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ἰωάννην. (Β'. 12-22).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναοῦμ αὐτὸς καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ ἐκεῖ ἔμεινεν οὐ πολλὰς ἡμέρας. Καὶ ἐγγὺς ἦν τὸ πάσχα τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἀνέβη εἰς Ἱεροσόλυμα ὁ Ἰησοῦς. Καὶ εὗρεν ἐν τῷ ἱερῷ τοὺς πωλοῦντας βόας καὶ πρόβατα καὶ περιστεράς καὶ τοὺς κερματιστὰς καθημένους, καὶ ποιήσας φραγέλλιον ἐκ σχοινίων πάντα ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ ἱεροῦ, τὰ τε πρόβατα καὶ τοὺς βόας, καὶ τῶν κολλυβιστῶν ἐξέχεε τὸ κέρμα καὶ τὰς τραπέζας ἀνέτρεψε, καὶ τοῖς τὰς περιστεράς πωλοῦσιν εἶπεν· Ἄρατε ταῦτα ἐντεῦθεν· μὴ ποιεῖτε τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς μου οἶκον Ἐμπορίου. Ἐμνήσθησαν δὲ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ὅτι γεγραμμένον ἐστίν, Ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου σου κατέφαγέ με. Ἀπεκρίθησαν οὖν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ εἶπον αὐτῷ· Τί σημεῖον δεικνύεις ἡμῖν, ὅτι ταῦτα ποιεῖς; Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Λύσατε τὸν ναὸν τοῦτον, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν. Εἶπον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι· Τεσσαράκοντα καὶ ἕξ ἔτεσιν ᾠκοδομήθη ὁ ναὸς οὗτος, καὶ σὺ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερεῖς

ἀπὸ τοῦ δεξιῦ χέρι, τὸν σήκωσε· Καὶ ἀμέσως στερεώθηκαν οἱ πατοῦσες καὶ οἱ ἀστράγαλοί του, καὶ ἀναπηδώντας στάθηκε ὄρθιος καὶ ἐβάδιζε, καὶ μπῆκε μαζί τους στὴν αὐλὴ τοῦ ναοῦ βαδίζοντας καὶ πηδώντας καὶ δοξάζοντας τὸ Θεό.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ἰωάννην. (Β'. 12-22).

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἦλθε ὁ Ἰησοῦς στὴν Καπερναοῦμ ὁ ἴδιος καὶ ἡ Μητέρα του καὶ οἱ ἀδελφοὶ του καὶ οἱ Μαθητὲς του, καὶ ἔμειναν ἐκεῖ λίγες ἡμέρες. Καὶ ἦταν κοντὰ τὸ Πάσχα τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἀνέβηκε στὰ Ἱεροσόλυμα ὁ Ἰησοῦς· Καὶ βρῆκε μέσα στὴν αὐλὴ τοῦ ναοῦ, αὐτοὺς πού πουλοῦσαν τὰ βόδια καὶ τὰ πρόβατα καὶ τὰ περιστέρια, καὶ τοὺς ἀργυραμοιβούς (αὐτοὺς πού ἀντάλλασαν τὰ ξένα νομίσματα μέ ἰουδαϊκά), νὰ κάθονται κοντὰ στὰ τραπέζια τους. Καὶ ἀφοῦ ἔκανε μαστίγιο ἀπὸ σχοινιά, τοὺς ἔβγαλε ὅλους ἀπὸ τὸν περίβολο τοῦ ναοῦ καὶ τὰ πρόβατα καὶ τὰ βόδια· Καὶ σκόρπισε κάτω τὰ κέρματα τῶν ἀργυραμοιβῶν καὶ ἀναποδογύρισε τὰ τραπέζια τους, καὶ σ' αὐτοὺς πού πουλοῦσαν τὰ περιστέρια εἶπε· Σηκῶστε τα αὐτὰ ἀπὸ δῶ· Μὴν Κάνετε τὸν οἶκο τοῦ Πατέρα μου ἔμπορικό κατάστημα. Καὶ θυμήθηκαν οἱ Μαθητὲς του ὅτι εἶναι γραμμένο· «Ἡ ἀγάπη γιὰ τὸν οἶκο σου θὰ μέ καταφάγει ὡς φωτιά». Ἀποκρίθηκαν λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ τοῦ εἶπαν· Τί σημεῖο μπορεῖς νὰ μᾶς δείξεις, ὅτι ἔχεις τὸ δικίωμα νὰ τὰ κάνεις αὐτὰ; Ἀπάντησε ὁ Ἰησοῦς καὶ τοὺς εἶπε· Κατεδαφίστε τὸν ναὸ αὐτόν καὶ ἐγὼ σὲ τρεῖς ἡμέρες θὰ τὸν ἀνοικοδομήσω. Εἶπαν λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι· Σέ σαράντα ἕξη χρόνια οἰκοδομήθηκε ὁ

αὐτόν; Ἐκεῖνος δὲ ἔλεγε περὶ τοῦ ναοῦ τοῦ σώματος αὐτοῦ. Ὅτε οὖν ἠγέρθη ἐκ νεκρῶν, ἐμνήσθησαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ὅτι τοῦτο ἔλεγε, καὶ ἐπίστευσαν τῇ γραφῇ καὶ τῷ λόγῳ ὃν εἶπεν ὁ Ἰησοῦς.

Μεγαλυνάριον.

Ὑδωρ τό ζωήρουτον τῆς Πηγῆς, Μάννα τό προχέον, τόν ἀθάνατον δροσισμόν, τό νέκταρ τό θεῖον, τήν ξένην ἀμβροσίαν, τό μέλι τό ἐκ πέτρας πίστει τιμήσωμεν.

ναός αὐτός, καί σύ θά τόν ἀνοικοδομήσεις σέ τρεῖς ἡμέρες; Ἐκεῖνος ὅμως ἔκανε λόγο γιά τό ναό τοῦ σώματος του. Ὅταν λοιπόν ἀναστήθηκε ἀπό τούς νεκρούς, θυμήθηκαν οἱ Μαθητές του, ὅτι μιλοῦσε γι' αὐτό, κι ἐπίστεψαν στήν Ἁγία Γραφή καί στό λόγο πού εἶπε ὁ Ἰησοῦς.

Μεγαλυνάριο.

Τό νερό τῆς Πηγῆς, πού ρέει γεμάτο ζωή, τό Μάννα πού χύνει μπροστά μας τήν ἀθάνατη δροσιά, τό θεϊκό νέκταρ, τήν παράξενη ἀμβροσία, τό μέλι πού πήγασε ἀπό τήν πέτρα, ἄς τά τιμήσουμε μέ πίστη.

